

מערת הנטיפים בנחל נמר

ויש להניח כי בעבר, לפני החשפה, היתה גדולה הרבה יותר וצורתה שונה לגמרי. בפתח המערה ובפנימה ניכרות היטב מפור לית, מהן חודשות ומהן עתיקות. גושי אבן עצומים אשר בנפלם ללא סדר הקטינו את פנייה מה של המערה, חסמו מעברים ויצרו חדשים. מפולות אלו אירעו עם התעמקות האפיק והתערערת מבנה הסלע. רעידות אדמה גם הן סייעו לכך.

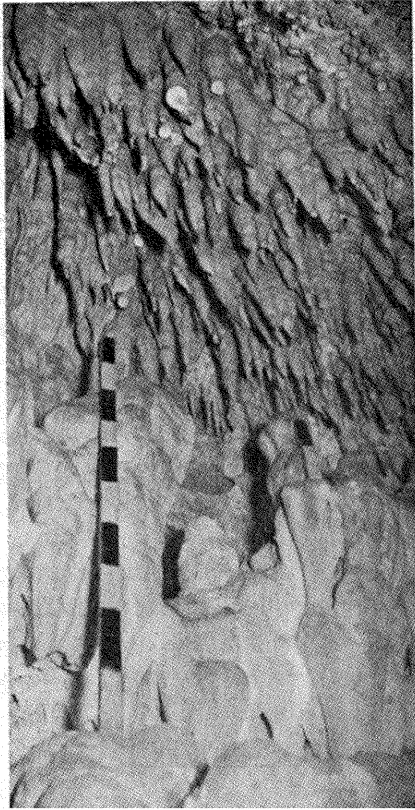
למעשה, אפשר כיום להבחין בצורתה המקורית של המערה, צורת מחילת מים, רק בשני מקומות שעדיין לא נהרסו או לא נפגעו ע"י המפולות. קירותיהן של מחילות אלו שלמים וחלקים למדי, ובאחד מהם אף ניכר ערוץ קטן, זכר לורימת כמות מים ניכרת.

מערה זו עודנה "פעילה", ולחלוחית רבה מצויה בה כל ימות השנה. אם כי כל סביבתה מצוקים ושברים גיאולוגיים, ניתן להעריך מניין מתקזים אליה המים. מבנה השכבות ערוך

הגשמים, הקובעים פרטים רבים וחשובים בנוף, נחשבים גם כגורם ראשי ביצירת מערות. מי הגשמים המחלחלים וחודרים דרך סדקים שבתוך השכבות הסלעיות ממיסים חמרים מסייסי, ויוצרים מחילות ומערות תת־קרקעיות. לפיכך מצויות בארץ רוב המערות בצפון הגשום למדי, וככל שנודדים ילך ויקטן מספרן, בהתאם לכמות המישיקעים.

עד כה ידועות בארץ מערות בודדות בלבד שהגיעו לדרגת התפתחות גבוהה. לעומת זאת, יתכן מאוד, כי באזורים ההרריים תתגלנה בעתיד מערות נוספות. כדוגמה לכך יצויינו ה"בלועים" (דולינות) בסביבות מעונה (תרשיחא), צומת מירון ומקומות אחרים, המחכים עדיין למחקר ובדיקה.

אחת המערות, המפורסמת ביפי גטיפיה המפותחים, נמצאת בנחל נמר (ואדי דלם) ממזרח לחניה (נ. צ. 16822760 בקירוב). מערה זו, הקטנה למדי, נחשפה בהיווצר נחל נמר,

למעלה. בעמל רב הובא אל המערה שער ברזל שהוצב בפתח. והיתה תכנית למוות. בעזרת המועצה האזורית, מדריך שיפקח על התנהגות המבקרים במערה, ויתלווה אליהם בטיוולים בסביבה. אלא שמיד לאחר מכן החלה הקק"ל בסלילת הדרך אל רמת אדמית. במשך כל זמן העבודה, כשנה ומעלה, היתה הדרך אל המערה בחזקת סכנה בגלל פיצוצים ושפכי-אבן שגדרי דרו מלמעלה, וכל תנועה מאורגנת נמנעה באר תו זמן. אלא שדווקא בתקופה זו הגיעו אל המערה המטיילים המרסניים ביותר. נעקרו נטיי פים, וגם השער (שהיה פתוח לרווחה) נפל קרבן ליצרה-הרס.

כיום, לאחר שנסתיימה העבודה העיקרית בדרך, שוב אפשר לגשת אל המערה, אך הסכנה שבגישה לא פתחה ובעיקר לקבוצות גדולות. שפכי האבנים והחצץ במדרון התלול מכבידים מאוד על ההליכה, ותמיד צפויה הידרדרות אבנים. על כן יש להימנע מלטפס או לרדת אל המערה, אלא לגשת אליה באחד השבילים, בקו הגובה.

בשיפוע ממזרח למערב, ואגן-הניקוז של פני השטח מעל המערה תופס יותר מקמ"ר. ניכרת התאמה מלאה בין אגן-הניקוז העליון ובין זה שבתחתית פני השטח. כמות הגשם היורדת על שטח זה ומחלחלת דרך השכבות הסלעיות שכמעט כולן מורכבות מסלעי הטורון והקאן-זמן, יכולה איפוא לספק למערה את מימיה. כיצד נראית המערה? שני פתחים לה, ומעברים אחדים בה. הפתח העיקרי, בו ניצב כיום שער ברזל, נוצר ע"י מפולת, וממנו מרי ליכה הדרך ימינה במורד של 6 מטר אל "חדר" הפתוח מלמעלה. קרקעית ה"חדר" עמוקה כשי עור שני מטר יותר. היורד לכאן יבחין בשני סכרים קטנים, מעשה ידי אדם. פרט זה משווה למערה תוספת עניין.

מסתבר, כי בתקופה הפלוקליטית שכנו כאן בני אדם, והשאירו לנו שרידים בצורת שברי כדים גדולים, מחבצה מחרט וכן כלי צור. חלק מהכלים נמצא באספים של קב' חניתה וסער. קשה לדעת, מה הניע את האנשים להתגורר כאן, בתנאי איזורור ותאורה גרועים מאוד. עוד נמצאו כאן גולגלות צבועים, דרבנים, אף מין אייל קדום וחיות אחרות, שאולי היו למאכל ליושבי המערה.

מעבר לפתח ה"חדר" וימינה מזה, יש להי-דחק ולזחול עד ל"חדר" הגדול. הגישה קשה אך כדאית. פה נמצאים הנטיפים הגדולים והיפים ביותר. במרכז ה"חדר" ניצבים זקיפים המתחברים אל התקרה. בכוכים הצדדיים אפשר לראות עשרות (פעם היו גם מאות) נטיפים קטנים דמויי מסמרים, התלויים ויורדים מן התקרה. הקירות מכוסים "שמיכות ומטילות", כיד הדמיון. במקום אחר מוטל זקיף גדול ועבה, שצור תו "אנושית" להפליא. בשל צורתו הנהו מקור לסיפורים ואגדות שונים; אך, כנראה, נפל באחת מרעידות-האדמה לפני זמן לא רב. מתוך החדר עולה מחילה כמעט זקופה, וקצה יוצא אל פני השטח מעל לפתח העיקרי. מסוכן למדי לטפס בה, מפני הלחלוחית, ויש לנהוג זהירות.

המערה נתגלתה ב-1952, אגב סקר המערות בנחל, ומאו נתפרסמה מאוד ומשכה אלפי מבקרים. צר לציין כי אלה השאירו שם פחיות, בק' בוקים, קירות מפוייחים וגרוע מזה. מרבית הנטיפים הקטנים נעקרו ואינם.

אנשי החוג האזורי לידיעת הארץ בגליל המערבי, ניסו לפעול נגד ההופעות הנ"ל. בדצמבר 1955 נאספו אל הנחל עשרות תלמידי בתי-הספר באיזור. סימנו והתקינו שני שבילים אל המערה. האחד בערוץ והשני — במקביל לו,